

Chương 244: Bữa Tiệc Tài Trợ (3) - Gặp Chỉ Huy Shanapell Saviolin Tana

(Số từ: 4202)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

13:49 PM 14/05/2023

“Reinhardt, chuyện quái gì đã xảy ra vậy?”

Olivia dường như không hiểu tình huống mà tôi đột nhiên nhận được tài trợ từ chủ nhân của Thương hội sau khi nói về điều này điều kia.

“Ông ta có vẻ biết anh, và anh cũng có vẻ như biết điều gì đó... Em thậm chí còn không biết đó là gì nữa.”

Đồng tử của Olivia run rẩy đến mức giống như chúng bị ảnh hưởng bởi một trận động đất. Owen và tôi đã không để tuột mất bất cứ điều gì dứt khoát.

Chúng tôi đột nhiên có một phiên hỏi đáp và thực hiện một thỏa thuận trong khi gián tiếp đề cập đến những điều mà chỉ chúng tôi biết.

Giá trị mà tôi chỉ có được khi tham dự Temple là gì và tại sao Owen lại muốn đầu tư cho tôi?

“Về cơ bản thì như em đã thấy. Em muốn anh nói với em điều gì nữa?”

“Em buồn!”

Khi tôi cắt ngang cuộc trò chuyện, Olivia giả vờ khóc. Cuối cùng, tôi loanh quanh cuộc họp tài trợ khá lâu, nhưng lý do tôi được tài trợ không phải vì Hội Nghiên cứu Phép thuật mà vì công việc kinh doanh đang diễn ra của băng Rotary.

Tôi không ngờ chủ tịch lại quan tâm đến tôi như vậy, vì vậy tôi thực sự đã bị bắt.

Tuy nhiên, có một vấn đề...

Cuối cùng ông ấy đã hứa tài trợ cho tôi, nhưng tôi không biết mình sẽ phải trả lại ông ấy những gì. Cho dù chúng tôi nhận được bao nhiêu tiền cũng không bao giờ là đủ, vì vậy càng nhiều càng tốt, nhưng chủ nhân của Thương hội có một chút đặc biệt. Dường như không có ai khác sẵn sàng tài trợ cho tôi.

“Anh cần nhiều hơn, phải không?”

Olivia dường như đã đọc được suy nghĩ của tôi từ biểu hiện của tôi.

“Chà, em không bao giờ biết anh thực sự có thể kiếm được bao nhiêu đâu, càng nhiều càng tốt.”

“Hmm... Được rồi. Em biết nó sẽ như thế, sau tất cả...”

Olivia dường như cũng có suy nghĩ gì đó.

Biết rằng sẽ rất khó để tôi có được tài trợ, cô ấy đã đưa tôi đến cuộc họp tài trợ đó, vì vậy có vẻ như cô ấy cũng đã lên kế hoạch.

Sự cố với chủ nhân của Thương hội là một ngoại lệ, vậy Olivia đã lên kế hoạch gì?

Owen lại ngồi một mình, và chúng tôi quyết định cũng ngồi ăn ở một chiếc bàn vắng vẻ. Có rất nhiều ánh mắt gửi gắm sự khao khát hướng về Olivia, nhưng không ai dám lại gần cô vì họ biết rằng cô giống như một bức tường sắt.

Trong khi Olivia đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, ai đó đã tiến đến chỗ hai chúng tôi.

“Số 11...”

“À, Sensei.”

Ông Epinhauser đi về phía chiếc bàn vắng vẻ của chúng tôi, tiến lại gần tôi.

Olivia và tôi đứng dậy khỏi ghế vì cả hai chúng tôi đều biết ai đang đứng cạnh ông ấy.

“Chúng tôi xin chào thủ lĩnh của Sư đoàn 1 Đội Hiệp sĩ Hoàng gia, Shanapell. Cô Saviolin Tana.”

Có một hiệp sĩ với tư thế như một thanh kiếm mặc áo choàng của Hiệp sĩ Hoàng gia đang đứng cạnh ông ta.

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh nhưng sắc sảo của cô ấy, tôi sửng người trước ánh mắt của Tana.

Tuy nhiên, cô ấy chắc chắn trông trẻ. Tuy nhiên, tôi khá chắc chắn rằng cô ấy lớn hơn ông Epinhauser rất nhiều.



Tất nhiên, tôi đã thiết lập rằng những người đạt đến cấp độ siêu phàm hoặc cao hơn sẽ già đi chậm hơn hoặc thậm chí trở nên trẻ hơn.

Nếu dùng thuật ngữ trong tiểu thuyết võ hiệp, hiện tượng này sẽ được gọi là 'trẻ hóa'. Saviolin Tana đã đạt đến trình độ đó.

Đó là lý do tại sao một người sắp bước sang tuổi 60 trông giống như một người mới học năm nhất ở Temple.

Điều đó cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

“Tôi là Reinhardt, A-11 năm nhất của Royal Class Temple.”

“Tôi là Olivia Lanze, A-0 của năm 5 của Temple Royal Class.”

Olivia là số A-0?

Tôi ngạc nhiên một cách kỳ lạ.

Khi tôi nghĩ về nó, lẽ ra cô ấy đang học năm 6, nhưng cuối cùng cô ấy lại ở lại năm 5 vì hoàn cảnh của mình, vì vậy cần phải đưa cho cô ấy một số mới.

Thông thường, cô ấy sẽ nhận được thứ hạng thấp nhất, nhưng xem xét tài năng của cô ấy, họ không thể làm điều đó, vì vậy đó có lẽ là lý do tại sao họ đã cho cô ấy số 0 trước đây không tồn tại, thậm chí còn cao hơn Số 1 của năm 5.

Bất chấp điều đó, Saviolin Tana chỉ bình tĩnh nhìn tôi.

“Cậu là tương lai của Đế chế?”

“...Cái gì?”

KHÔNG...

Ông Epinhauser đã nói gì với cô ấy?!

Trái ngược với những gì đã nói, biểu hiện của ông ấy dường như không thay đổi chút nào.

Ông Epinhauser đã thẳng thắn nói với cô ấy rằng tôi là tương lai của Đế chế.

Tôi nghĩ rằng tôi sắp phát điên vì nhiều lý do.

* * *

Thủ lĩnh của Hiệp sĩ Shanapell. Hiệp sĩ vĩ đại nhất của Đế quốc...

—Saviolin Tana.

Cô ấy đưa tay về phía tôi và bắt tay tôi. Đó là một bàn tay mạnh mẽ, thô ráp.

Hiệp sĩ mạnh nhất của Đế chế và là người bảo vệ Hoàng gia, Saviolin Tana.

Tất cả những người tài năng khác dường như không đáng kể trước Ellen Artorius, nhưng người phụ nữ trước mặt tôi cũng là một con quái vật thực sự.

Cô cũng là người mạnh nhất lục địa trong cận chiến.

Saviolin Tana từng là senpai của ông Epinhauser khi họ theo học tại Temple.

“Tôi không nghi ngờ đôi mắt của ông, nhưng tôi không thực sự chắc chắn.”

“Cậu ấy vẫn là sinh viên năm nhất.”

Biệt danh chết tiệt đó, “Tương lai của Đế chế”.

Chỉ có ông Epinhauser mới nghĩ về tôi như thế. Có vẻ như Saviolin Tana đã đánh giá đầy đủ về tôi khi cô ấy bắt tay tôi.

Nhưng vẫn...

Ngay cả khi cô ấy là người mạnh nhất lục địa, không phải cô ấy phớt lờ tôi quá nhiều mặc dù tôi đang ở ngay trước mặt cô ấy sao?

Điều đó là vậy đó. Cô ấy là người mạnh nhất.

Dù sao đi nữa, vẫn cảm thấy hơi kỳ lạ khi Saviolin Tana, với khuôn mặt hơi tinh nghịch, nói chuyện thân nhiên với ông Epinhauser, người có vẻ lớn tuổi hơn cô.

Trên thực tế, cô ấy là một senpai rất xa với ông ấy. Đôi khi, những gì người ta có thể nhìn thấy không phải là tất cả.

“Tôi nghĩ, nếu muốn gọi ai đó là tương lai của Đế chế, thì đó sẽ là người này.”

Saviolin Tana nhìn về phía Olivia Lanze.

“ ... ”

Olivia chào đón cô ấy, nhưng cô nhìn cô ấy với một chút cảnh giác.

Hình như họ đã gặp nhau từ trước.

Olivia trở thành tương lai của Đế chế? Tôi đã không chắc chắn.

Olivia có thể hoặc cô ấy có thể không thể.

Trong nguyên tác, Olivia Lanze chỉ lặng lẽ biến mất bên ngoài câu chuyện chính, nhưng liệu cô ấy có thực sự mạnh hơn Ellen và Ludwig trong nửa sau của cuốn tiểu thuyết?

Khi cô ấy nhìn Olivia với vẻ mặt cứng nhắc, Saviolin Tana bắt đầu nói.

“Đề nghị của tôi vẫn còn hiệu lực. Olivia.”

“ ... ”

“Nếu cô không muốn tham gia Hiệp sĩ Templar, cô có thể tham gia Shanapell.”

—Tương lai của Đế chế...

Saviolin Tana đặt nặng hơn rất nhiều cho Olivia Lanze. Cô không thể không làm như vậy. Rốt cuộc, cô ấy có nhiều thứ đang diễn ra cho bản thân hơn tôi.

Olivia dường như đã nhận được lời đề nghị gia nhập Sư đoàn 1 Đội Hiệp sĩ Hoàng gia rồi.

Rõ ràng, cô đã từ chối nó. Olivia im lặng nhìn Saviolin Tana.

Cô ấy bằng cách nào đó trông có vẻ quyết tâm.

“Cô có thể cho tôi bao nhiêu?”

“...Tiền bạc?”

“Đúng.”

Saviolin hơi nhú mào khi nghe những lời đó.

...Rồi cô ấy nhìn tôi.

“Ồ. Chuyện là thế đấy.”

Đó là lần đầu tiên chúng tôi chính thức chào đón cô ấy, nhưng dường như cô ấy biết rằng tôi và Olivia đang đi khắp nơi để cố gắng quyên góp.

Cảm giác như não tôi ngừng hoạt động.

“Nếu cô hứa sẽ tham gia cùng chúng tôi, tôi sẵn sàng cho cô tới 10.000 xu bạch kim.”

—10.000 xu bạch kim...

—1.000.000 đồng vàng.

Nếu chúng tôi chuyển đổi nó thành won, nó sẽ là 1.000.000.000.000 won.

Siêu nhân giống như vũ khí chiến thuật.

Cô ấy đã được coi như loại vũ khí bất đối xứng đó. Điều đó có nghĩa là Olivia đã đạt đến cấp độ đó hay cô ấy nghĩ rằng mình sẽ đạt được nó trong tương lai gần?

“Đó là số tiền chúng tôi có thể đầu tư vào tương lai của Đế chế.”

Nhìn vào cái giá mà họ sẵn sàng trả cho Olivia, cô ấy được coi là quan trọng hơn cả một chiếc máy bay chiến đấu trong thời hiện đại.

Chỉ sau đó tôi mới nhận ra rằng tôi không biết Olivia thực sự có giá trị như thế nào.

Nếu một người chỉ nhìn thấy một nghìn tỷ won, người ta sẽ nghĩ đó là một số tiền cực kỳ lớn, nhưng nếu một người nhìn vào nó với sự hiểu biết rằng đó là số tiền được dùng để mua chiến binh mạnh nhất tiếp theo của lục địa, một người có cùng đẳng cấp như một vũ khí chiến thuật chất lượng cao không thể dừng lại, chẳng phải nó thực sự khá rẻ sao?

Nếu một siêu nhân như vậy quyết định làm việc cho một tổ chức nào đó bên trong Đế chế và không trực thuộc Đế chế, thì đó chỉ là một vấn đề. Theo quan điểm của Đế chế, đó là điều họ phải ngăn chặn, bằng mọi giá.

Tôi nhận ra tại sao Olivia Lanze lại hành động như thể mọi thứ sẽ được giải quyết miễn là chúng tôi tham dự cuộc họp tài trợ, mặc dù cô ấy biết rằng tôi sẽ rất khó nhận được tài trợ.

Cô ấy đã biết ai sẽ mua cho cô ấy nhiều nhất.

"Vâng, điều đó chắc là đủ—"

"Chờ đã. Đợi một giây."

Tuy nhiên, tôi đã nắm lấy cổ tay của Olivia Lanze.

"Em nghĩ mình đang làm gì bây giờ?"

Olivia cup mắt xuống như thể cô ấy đã biết trước rằng tôi sẽ hành động như vậy.

“Em biết anh sẽ hành động như thế này... đó là lý do tại sao em không muốn anh đi cùng.”

Tôi đã nhận ra rằng cô ấy miễn cưỡng một cách kỳ lạ khi đưa tôi đi cùng, vì vậy đó là lý do.

Tôi kéo Olivia ra khỏi căn phòng diễn ra cuộc họp tài trợ mà không ngoái lại lấy một lần. Tôi không quan tâm ông Epinhauser hay hiệp sĩ giỏi nhất của Đế chế nghĩ gì.

“Em có nói với anh rằng mình muốn đi một mình vì điều này không?”

“...”

Olivia thậm chí không thể nhìn vào mắt tôi, cứ cúi đầu xuống. Cô ấy nói mà không nhìn tôi.

“Tại sao anh... em... Dù sao thì em cũng không thực sự muốn làm gì sau khi tốt nghiệp, và họ sẽ cho em rất nhiều tiền. Em thậm chí không biết phải làm gì với số tiền đó, và thật trùng hợp là anh đang cần tiền, Reinhardt. Chuyện chỉ có vậy thôi.”

“Em không thực sự muốn tham gia cùng họ, phải không?”

“...”

Olivia sẽ nhận được nhiều lời đề nghị đây đó, nhưng cô ấy sẽ từ chối tất cả chúng. Tuy nhiên, khi cô ấy nghe nói rằng tôi cần tiền, cô ấy đột nhiên cố gắng bán mình cho Hiệp sĩ Shanapell.

...Và muốn chuyển tiền cho tôi.

"Tại sao em làm điều này? Bởi vì anh cứu mạng em một lần? Nếu đó là những gì diễn ra, em đã trả lại cho anh đủ rồi. Tại sao em lại cố gắng mạo hiểm phần đời còn lại như thế chỉ vì một thứ như thế này?"

"Đó là... chỉ vì đó là điều em có thể làm cho anh."

Olivia nhìn tôi với vẻ khó khăn vô cùng. Đôi mắt cô run rẩy.

"Đây... đây là cách sống duy nhất mà em biết."

Ánh mắt của cô ấy là của một người chỉ biết hy sinh bản thân mình cho người khác mà không biết cách sống cho chính mình.

"Nếu em có cơ hội làm điều gì đó cho người đã cứu mình, thì em nghĩ mình nhất định nên làm, đó là lý do tại sao em làm điều này. Cũng không có gì xấu."

Tôi cứ nghĩ rằng Olivia là một người kỳ lạ.

Tuy nhiên, cô ấy thực sự kỳ lạ. Kỳ lạ hơn là kỳ lạ, thực sự.

Cô ấy là người quan tâm và làm việc chăm chỉ cho người khác hơn bản thân mình. Cô ấy đã kỳ lạ trong một thời gian dài, nhưng không ai nghĩ cô ấy kỳ lạ cả.

Đó chính là kiểu người của Olivia Lanze.

Đó là lý do tại sao không ai thực sự nhận thấy sự kỳ lạ của cô ấy, kể cả tôi.

Một người đã được nuôi dạy với tư cách là người đứng đầu tiếp theo của Hiệp sĩ Templar và là biểu tượng cho thế hệ tương lai của Ngũ Đại Thần Giáo không thể lớn lên một cách bình thường. Tôi không biết môi trường mà cô ấy lớn lên như thế nào, nhưng Olivia Lanze đã buộc phải sống vì sự cứu rỗi của người khác hơn là bản thân và những ham muốn của riêng mình.

Vì vậy, đó là lý do tại sao cô ấy trở thành một người như vậy.

Niềm tin của cô ấy, vốn là gốc rễ và nền tảng cho mọi hành động của cô ấy, đã biến mất, nhưng cách cô ấy sống cuộc đời của cô ấy vẫn như cũ.

Olivia Lanze không biết làm thế nào để sống nếu không có người khác.

Theo một cách nào đó, cô ấy còn giống Ragan Artorius hơn cả Ellen. Không, cô còn tệ hơn cả anh.

Nếu cô ấy phải chết vì thế giới, cô ấy là kiểu người sẽ làm điều đó mà không do dự.

Chỉ có một lý do khiến cô ấy có thể hành động như vậy...

Olivia nhìn tôi với đôi đồng tử run rẩy.

“Em không có bất cứ điều gì bản thân muốn làm vào lúc này. Em không có phương hướng, và em không biết sống để làm gì nữa. Em có thể làm bất cứ điều gì, nhưng nếu đó là điều gì đó có thể giúp ích cho anh, em sẵn sàng làm điều đó. Đó là tất cả.”

Olivia Lanze đã suy sụp, không phải với tư cách là một vị Thánh Nữ, mà là một con người.

Cô ấy là một vị Thánh Nữ, và luôn sống theo lý tưởng đó, vì vậy cô ấy sống như một người hội đủ mọi tiêu chuẩn của một vị Thánh Nữ hoàn mỹ.

Tuy nhiên, Olivia Lanze, người không thể là một vị Thánh Nữ nữa, không biết làm thế nào để sống cuộc sống của mình như một người bình thường.

10.000 đồng bạch kim là một số tiền không thể tưởng tượng nổi.

Nếu chúng tôi nhận được số tiền đó, vấn đề kinh phí nghiên cứu của chúng tôi rõ ràng sẽ được giải quyết.

Tuy nhiên, tôi không muốn nhận số tiền mà Olivia Lanze kiếm được bằng cách bán đi tương lai của chính mình.

“Cái đó... Thật kỳ lạ. Em sống cuộc sống của mình cho người khác. Làm sao em có thể hy sinh mạng sống của mình như không có gì?”

“ ... ”

“Không, anh sẽ hiểu nếu anh có nguy cơ tử vong hay gì đó. Mặc dù vấn đề tài trợ nghiên cứu của chúng ta rất quan trọng, nhưng cho dù anh có nghĩ về nó nhiều như thế nào đi chăng nữa thì đây không phải là điều em nên làm chỉ vì điều đó.”

Đó là vấn đề thực sự.

Olivia không nên đi quá xa vì những thứ nhỏ nhặt như thế.

Thật kỳ lạ khi cô ấy thậm chí sẵn sàng bán cả tương lai của mình để đổi lấy nó.

Olivia nhìn tôi với nụ cười buồn trên môi.

Sau đó, em sẽ nói với tôi chứ?

“...Cái gì?”

“Làm thế nào để sống cho chính mình... Anh có thể nói cho em biết được không?”

Lưỡi tôi đông cứng trước lời nói của cô ấy.

“Anh có đang sống cho chính mình không?”

“... ”

“Anh cũng vậy. Mặc dù anh không biết một chút gì về Ma thuật, nhưng anh vẫn chạy xung quanh như thế này vì lợi ích của các thành viên của Hội Nghiên cứu Phép thuật.”

Những lời của Olivia đâm thẳng vào tim tôi.

“Sự khác biệt giữa anh và em là gì?”

Tôi đang làm việc cho tương lai, vì vậy tôi hơi khác với cô ấy.

—Đó là những gì tôi muốn nói, nhưng nó không thể thốt ra khỏi miệng tôi.

Cuối cùng, cả Olivia và tôi đều dành thời gian cho những thứ hoàn toàn không liên quan đến sở thích của chúng tôi, điểm khác biệt duy nhất là mức độ quan trọng.

“Anh không giỏi bằng em đâu, Olivia.”

"Vâng, em nghĩ vậy."

Olivia nhìn lên bầu trời đêm từ nơi ánh sao dường như đổ xuống.

‘Anh và em đều kỳ lạ như nhau.’

Tôi hoàn toàn không có gì để bác bỏ điều đó. Olivia, người vừa ngậy người nhìn bầu trời đêm, nhìn tôi với đôi mắt hơi đỏ.

“Làm thế nào để sống cho chính mình... Chúng ta có nên cùng nhau tìm ra điều đó không?”

“ ... ”

Nhìn vào đôi mắt như có thể bật khóc bất cứ lúc nào của Olivia Lanze, tôi suy nghĩ khá lâu xem mình nên trả lời cô ấy như thế nào.

Chỉ có một câu trả lời tôi có thể cho cô ấy...

“Không nghịch ngợm gì cả.”

“Nghiêm túc đấy! Anh thực sự nghĩ gì về em vậy!”

Olivia lớn tiếng trước những lời nhảm nhí vô nghĩa của tôi, mặt cô ấy đỏ bừng.

“Gieo nhân nào gặt quả nấy, bây giờ thì sao?”

“T-thôi nào, em chỉ đùa thôi mà! E-em! Em không! Em không phải loại con gái đó!”

“Ý em là gì khi nói ‘loại con gái đó’?”

“Arg! Em nghĩ bây giờ mình đã biết tại sao mọi người ghét anh!”

Olivia dường như đã thực sự tức giận và cứ như vậy một lúc.

Vì tôi biết kế hoạch của Olivia nên chúng tôi không cần phải quay lại phòng tiệc nơi tổ chức cuộc họp tài trợ.

Tuy nhiên, chúng tôi vẫn quay trở lại hội trường.

Nếu tôi không xin lỗi sau khi làm điều gì đó thô lỗ như kéo bạn của mình ra khỏi hội trường ngay trước mặt giáo viên chủ nhiệm và hiệp sĩ mạnh nhất của lục địa, tôi sẽ hối hận.

Tất nhiên, tôi không chắc liệu Saviolin Tana và ông Epinhauser có tha thứ cho tôi hay không.

“Erm, tôi xin lỗi vì điều đó vừa rồi.”

Ông Epinhauser dường như không mấy quan tâm đến toàn bộ vấn đề, còn Saviolin Tana thì chỉ nhìn tôi chăm chăm như lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau.

Tuy nhiên, ánh mắt đó khiến tôi cảm thấy mình kém cỏi hơn con người, vì vậy tôi nhanh chóng bỏ cuộc.

Tôi không biết liệu cô ấy có tức giận hay không. Olivia bắt đầu làm bầm khi nhìn vào đôi mắt nghiêm khắc của hiệp sĩ mạnh nhất lục địa.

“Ồm, tôi thực sự đánh giá cao lời đề nghị của cô, nhưng như tôi nghĩ... tôi muốn suy nghĩ thêm một chút về nó...”

“Vâng, cô vẫn còn rất nhiều thời gian, vì vậy hãy dành thời gian suy nghĩ về nó.”

Tôi không nghĩ rằng cô ấy biết rằng Olivia Lanze, người đã từ chối mọi lời đề nghị, lại đột ngột thay lòng đổi dạ vì tôi.

Đáng sợ. Bị người mạnh nhất thế giới đánh thì đau đến mức nào?

Cô đã để mắt đến Olivia Lanze, và chắc hẳn cô đã được Hoàng gia cho phép chi số tiền không tưởng để có được Olivia.

—Olivia Lanze...

Mặc dù tôi vô cùng biết ơn cô ấy, nhưng cô ấy thường hay tán tỉnh, luôn bám lấy tôi đến mức khiến tôi khó chịu. Cô ấy mạnh đến mức nào? Ít nhất là ở mức độ mà cô ấy không ngạc nhiên khi người mạnh nhất trên lục địa gọi cô ấy là tương lai của Đế chế.

Tôi có thể cảm nhận rõ ràng sự sống sót của Olivia Lanze là một bước ngoặt trong lịch sử như thế nào.

Saviolin Tana nhìn tôi chăm chăm.

“Cậu có nói rằng mình cần quỹ nghiên cứu cho mục đích nghiên cứu ma thuật phải không?”

“Vâng.”

"Tôi nghe nói cậu có [sức mạnh siêu nhiên], vậy tại sao phải bận tâm đến ma thuật?"

“Cô có thể coi đó là việc để các bạn cùng lớp của tôi tập trung vào nghiên cứu, vì vậy tôi được giao phụ trách các nhiệm vụ bên ngoài.”

Saviolin Tana, người đã ngẩng đầu lên, nhìn Olivia khoảng ba giây, sau đó nhìn tôi khoảng ba giây, và giữ nhịp điệu đó một lúc.

Cô ấy dường như đang suy nghĩ về một điều gì đó rất sâu sắc.

Đó là những gì về mặt của cô gợi ý.

Cô ấy có vẻ giống như một Ellen trưởng thành.

Cô ấy là một người điềm tĩnh, nhưng cô ấy thực sự có một mặt dễ thương.

Tôi không nghĩ rằng mình có thể đọc được suy nghĩ cô ấy một cách chính xác, nhưng tôi có thể đoán được suy nghĩ của cô ấy ở một mức độ nào đó.

Lúc đầu, cô ấy có vẻ giống với ông Epinhauser, người hoàn toàn vô cảm, tuy nhiên, cô ấy khác với ông ấy.

'Olivia trước đây đã từ chối nhưng đã yêu cầu tiền như một điều kiện để tham gia nhằm giúp đỡ nghiên cứu của đứa trẻ này.'

'Reinhardt phải rất quan trọng với Olivia.'

'Nhưng xem xét rằng cô ấy đã rút lại nhận xét của mình sau khi bị Reinhardt lôi ra ngoài, cô ấy có vẻ yếu thế trước cậu ta.'

'Hừm...'

'Hừm...'

'Sau đó...'

'Nếu tôi tài trợ cho Reinhardt, người có khả năng tác động đến Olivia, có lẽ cô ấy sẽ có quan điểm tốt hơn về Shanapell.'

'Không phải tài trợ cho Reinhardt là một phương tiện để tăng ảnh hưởng của chúng ta đối với Olivia sao?'

'Reinhardt sẽ có tình cảm tích cực với Shanapell, và Olivia chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng bởi điều đó.'

'Chắc chắn.'

'Có lẽ...'

'Ôi trời...'

'Cậu ấy, có lẽ... là một thiên tài?'

Cô ấy là người đầu tiên tôi có thể đọc thậm chí còn tốt hơn Adelia.

Có lẽ vì tôi đã quen với Ellen nên tôi có thể phát hiện ra những thay đổi trong cảm xúc chỉ bằng

cách nhìn vào mắt và những thay đổi nhỏ trên biểu cảm của cô ấy.

Có phải tôi đang dần bước vào lĩnh vực đọc suy nghĩ?

Saviolin, người đang đắm chìm trong những suy nghĩ của riêng mình, nhìn tôi.

"Tôi sẽ tài trợ cho cậu!"

"Ồ, cảm ơn cô!"

Đúng như dự đoán, ngay cả khi không phải mọi thứ tôi đọc đều đúng, thì nó hầu như khớp với suy nghĩ của cô ấy.

Cuối cùng, vì Olivia Lanze đã ở đó với tôi, tôi đã có thể được lãnh đạo Sư đoàn 1 Đội Hiệp sĩ Hoàng gia bảo trợ.

Hai trong số những nhóm có ảnh hưởng nhất tham gia cuộc họp tài trợ đã hứa tài trợ cho tôi.

Tôi đã thành công hơn rất nhiều so với những gì tôi tưởng tượng.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)



Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550



Thanks For Reading